

Kunstarterne fordelte mellem de enkelte Kvætttheatre, saaledes at et vist Theater skulde spille høiere Skuespil, et andet mere Folketomedier, et tredje Operaer og Operetter o. s. v., paa hvilken Maade man nu har tænkt sig det, ved jeg naturligvis ikke; men det var den Tanke, der laa til Grund for, at man ønskede noget Saadant. Jeg tror nu ikke, at noget Saadant kan lade sig indføre ved et Magtsprog fra Regjeringsens Side. Det er vel naturligt, at en saadan Ordning, naar den fremkom paa en naturlig Maade, vilde være den heldigste, men ved et Magtsprog fra Regjeringsens Side tror jeg ikke, den kan indføres, om ikke af anden Grund, saa fordi Byen ikke er stor nok, man mangler saavel de pekuniære som de personlige Kræfter i en By, der ikke er større end Kjøbenhavn, til en saadan Deling af Kunstarterne mellem forskellige Theatre. Det er Noget, der maasse kan gaa an i Paris eller Berlin, men det kan efter min Overbevisning ikke gaa her. Jeg finder saaledes ikke nogen Grund til at tage et saadant Forbehold, som der fra Mindretallets Side her blev fremsat.

Fra enkelte Medlemmer i det andet Thing fremkom der imidlertid et Forslag, som for det lgl. Theater var af en mere indgribende Betydning, idet der blev stillet Forslag om, at den af mig fordrrede Frist paa 10 Aar, i hvilket Theatret skulde gennemspille den Del af det ældre Repertoire, som det vilde bevare som sin Eiendom, skulde forlænges til 20 Aar. Endsfjændt jeg naturligvis maatte indrømme, at blot set fra det lgl. Theaters Standpunkt vilde det være meget behageligt at faae en længere Tid, kunde jeg ikke Andet end modsætte mig Forslaget. Det synes mig nemlig, at det dog maa staa klart, at vil man give Forfatterne en Ret ogsaa lige overfor det lgl. Theater til efter et vist Antal Aar, i hvilket det lgl. Theater ikke har opført deres Stykker, at lade dem opføre andetsteds, da er det paa en vis Maade at gjøre Nar af dem, at sige: I skulle have denne Ret, men først efter 20 Aars Forløb. Jeg mente derfor, at man der maatte holde sig til de 10 Aar, som jeg var bleven enig med Udvalget om, og det saavel Udvalgets Flertal som Mindretal. Naar der da nu spørges — og det er forsaavidt det væsentligste Spørgsmaal, der kom for — ere disse 10 Aar tilstrækkelige, kan der da ved denne Bestemmelse om de 10 Aar opnaas det, at det lgl. Theater kan bevare det Vigtigste af det gamle nationale Repertoire, saa er det min Mening, at dette er muligt, naar det lgl. Theater vil arbejde, som det her arbejder. Der vil ikke være Noget i

Veien for, at man i Løbet af 10 Aar kan gennemspille af det ældre Repertoire en 50—60 Stykker. Naar man vil tænke igjennem, hvad det bør være for Stykker, vil man snart komme til at se, at de aller vigtigste Stykker af Holberg, de bedste og mest be kendte af Dehenschlägers Tragedier, de vigtigste af Heibergs Vaudeviller og hans romantiske Arbejder, de bedste af Herz's Stykker, flere af Hofstrups ældre Stykker, og en hel Del af de andre Forfattere, som jeg ikke nærmere skal omtale, vil man kunne bevare fuldt ud, naar man blot faar disse 10 Aar til at gennemspille dem i; mere synes det mig ikke, at der kan forlanges. Skulde det saa endda hænde, at der kunde være enkelte Stykker, som man alligevel gjerne vilde have beholdt, saa kan man dog til syvende og sidst sige: „Er den Ulykke da saa stor, at det samme Stykke f. Ex. af Holberg eller af Heiberg eller af Dehenschläger spilles foruden paa det lgl. Theater — thi det lgl. Theater vil jo aldrig tabe sin Ret til at spille de Stykker, som det en Gang har erhvervet sig — ogsaa paa et af de andre Theatre. Jeg tror ganske vist, at det har sin Betydning, at det lgl. Theater beholder sin Egenret til det Væsentlige og det Bedste af det gamle nationale Repertoire, men jeg mener ikke, det er nogen Ulykke at enkelte Stykker af dette blive spillede paa et af de andre Theatre. Jeg tror derfor, at det Lovforslag, som nu ligger for, er af den Bestaaffenhed, at det, naar det bliver til Lov, virkelig vil beskytte det lgl. Theater i det Maal og paa den Maade som det er nødvendigt, for at det skal kunne opfylde sin Bestemmelse her i vort Samfund. Jeg skal derfor anbefale det høie Thing at vedtage Forslaget, saaledes som det er kommet fra det andet Thing i alt Fald i det Væsentlige, i Alt hvad Realiteten angaar.

Ableft = Laurvig: Dengang, der først var Tale om, at der skulde lovgives angaaende Theaterdriften i Kjøbenhavn, var det en ganske almindelig Tro, at det skulde gaa udover det lgl. Theater. Jeg maa tilstaa, at jeg havde ikke denne Tro; jeg har i det Hele taget tværtimod troet, at det kunde gavne Theatret, naar noget Saadant blev laaet fast, i alt Fald har jeg aldrig nogen sinde tænkt at ville gaa det lgl. Theater for nær, eller overhovedet at skade det. Naar jeg kan anbefale dette Lovforslag, er det derfor ingenlunde, fordi jeg vil skade Theatret, men tværtimod, fordi jeg tror, at det vil gavne det. Efter min Mening er nærværende Lovforslag et ganske fortraffeligt Forslag, der, som sagt, i mange Henseender vil virke til megen Gavn selv for det lgl.